

Tot ziens, mister Nobody

Thierry Schmitter, Haagse medaillewinnaar op Paralympics, is plots veelgevraagd

JEROEN SCHMALE
RIJSWIJK

Na een ongeluk bij het ijsklimmen belandde Hagenaar Thierry Schmitter in 1998 in een rolstoel. In Athene haalde hij brons als zeiler op de Paralympics. Sindsdien is de Fransman een graag geziene gastspreker, bijvoorbeeld voor de gemeente Den Haag.

Natuurlijk wist Thierry Schmitter dat er meer belangstelling voor hem zou zijn, na zijn bronzen medaille in het zeilen op de Paralympics van 2004 in Athene. Maar dat de belangstelling zo groot zou worden na zijn prestatie van formaat op 's werelds grootste sportevenement voor gehandicapten, dat verbaast de Hagenaar nog dagelijks.

Dat de gemeente Den Haag hem vroeg als ambassadeur voor een project om minder validen meer te laten bewegen, hij vindt het verbazingwekkend. Net als de lezingen die hij in opdracht van het ministerie van VROM geeft. Uiteraard, de in het Franse Grenoble geboren Schmitter heeft een wel heel bijzonder verhaal en staat ondanks het feit dat hij door een dwarslaesie is veroordeeld tot een rolstoel wonderlijk positief in het leven.

Maar in zijn bronzen race op het Griekse water waren veel minder bedrijven en organisaties geïnteresseerd. Hij noemde zichzelf geksheerend een 'Mister Nobody'.

De plak van de Paralympics opent deuren, zoveel is Schmitter wel duidelijk geworden. Terwijl hij zijn prestatie in Athene zelf niet eens zo groot vond. „Er was een uitgedund deelnemersveld,” vertelt Schmitter in de bedrijfskantine van de European Patent Office (EPO) in Rijswijk, terwijl hij een tonijnsalade nuttigt. Bij EPO onderzoekt hij patenten.

Hij is erg blij met zijn werk, al is het zeker niet zijn droombaan.

Even een sprongetje naar het verleden. Schmitter kwam op zijn derde naar Den Haag, omdat zijn vader bij EPO ging werken. Aan de TU in Delft studeerde de Fransman maritieme techniek, na zijn studie ging hij op de marketingafdeling van een Zwitserse scheepsbouwer werken. Het Alpenland was een bewuste keuze, want daar kon hij de scheepsbouw combineren met zijn grote liefde: bergbeklimmen. Tijdens zijn opleiding tot berggids ging het op 21 november 1998 goed mis bij het ijsklimmen. Schmitter kreeg een lawine over zich heen, viel 60 meter naar beneden en brak zijn rug. Artsen in het ziekenhuis, waar Schmitter zeven maanden moest revalideren, constateerden een volledige dwarslaesie. Lopen, klimmen, het was voorgoed verleden tijd.

Maar Schmitter moest door, vooral van zichzelf. „En door mijn omgeving. Ik ben getrouwd en had destijds twee kinderen, nu drie. Dan moet je je kop omhoog houden. Te vaak sleuren mensen hun omgeving mee in hun beperking. Dat kun je gewoon niet maken.”

Schmitters echtgenote had een man nodig, zijn kinderen een vader. „Dat weet ik nog uit mijn eigen jeugd. Mijn kinderen zouden afhaken als ik niet zoveel mogelijk dezelfde vader zou blijven. Ze hebben altijd een voorbeeldfiguur nodig, dat moest ik blijven voor hen.”

Zelf kon hij niet zonder sport. Zeilen deed hij al jaren, daar wilde hij mee verder. Niet zonder succes, zo bleek dus in 2004 op de Paralympics.

Maar eigenlijk heeft Schmitter het niet zo op toernooien voor sporters met een beperking, als de Paralympics. Stiekem zou hij er helemaal niet aan mee willen doen, maar hij moet wel vanwege de aandacht. Liever neemt Schmitter het in zijn boot op tegen valide zeilers zoals komende week in Zuid-Frank-

rijk, waar hij deelneemt aan zijn eerste wedstrijden van het nieuwe seizoen.

„De zeilsport is één van de weinige sporten waarin valide sporters naast sporters met een beperking strijden. Kijk, dan praat je pas over integratie. Invalide sporters krijgen op deze manier veel meer waardering. Vraag op straat aan een willekeurige voorbijganger welke sport voor invaliden hij kent, en het antwoord zal waarschijnlijk tennis, basketbal of atletiek zijn. Juist omdat deze sporten worden beoefend op grote toernooien waar ook validen actief zijn.”

Schmitter kan het niet hard maken, maar veel te vaak bekruipt hem het gevoel dat sporters met een beperking nog altijd niet voor vol worden aangezien. „Veel te vaak wordt gedacht dat wij moeten worden afgeschermd. Door iedereen, ook door mensen van de Nebas (de bond voor aangepaste sporten, red.). Wij zeilers hebben bijvoorbeeld bussen van de Nebas. Maar die zijn nog steeds niet aangepast, zodat gehandicapten er niet mee kunnen rijden. Altijd hebben we een niet-gehandicapt persoon nodig als chauffeur. Want stel je voor dat we eens op eigen houtje ergens naartoe gaan. Het is echt niet zo dat het veel geld kost om zo'n bus aan te passen, dat kan makkelijk.”

INFO

Dit is de zestiende aflevering van een wekelijkse serie in AD Haagsche Courant: Sport & Maatschappij. Deze rubriek, over de maatschappelijke aspecten van de sport, verschijnt elke donderdag in deze krant. Reacties en tips van lezers zijn welkom op het volgende e-mail-adres: hc.sport@ad.nl

Campagne invalidensport

Thierry Schmitter is de ambassadeur van de campagne 'Samen bewegen, gewoon doen', waarmee de gemeente Den Haag mensen met een functiebeperking aan het sporten wil krijgen.

Schmitter: „Want voor gehandicapten moet nog heel wat veranderen in de sportwereld. Als zij zich willen aanmelden bij een sportvereniging gaat het alleen maar over hun beperkingen. Wat vaker zou gekeken moeten worden naar wat ze wel kunnen.”

Maar ook de houding van de meeste mensen met een functiebeperking is voor verbetering vatbaar, oordeelt Schmitter.

„Ze worden te vaak vertroeteld door hun omgeving, vooral als ze vanaf hun geboorte gehandicapt zijn. Het is voor hen ook lastig om te realiseren dat er niet een aparte wereld voor gehandicapten is, maar slechts één grote wereld, waarin zij ook hun weg moeten vinden. Daar probeer ik bij te helpen.”

Rode draad in de campagne van de gemeente vormt een estafettestokje, dat een jaar lang doorgegeven wordt onder 'estafettelopers'.

Deze lopers zijn Hagenaars met een chronische ziekte of beperking die als rolmodel voor de campagne kunnen dienen. Wethouder Jetta Klijnsma was de eerste eigenaar van het stokje. Zij heeft spastische benen. Eind maart werd het stokje overgegeven aan Hans Veldhuizen, trainer bij judoclub Lu Gia Jen.

Veldhuizen geeft judotraining aan jongeren met een verstandelijke beperking, en tracht deze maand zoveel mogelijk gehandicapten over te halen om op zijn judoclub te komen sporten.

Thierry Schmitter werd in 1998 meegesleurd door een lawine bij het ijsklimmen. FOTO FRANK JANSEN